

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016 č.j. OAM-545/ZA-ZA11-ZA16-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukázal zejména na skutečnost, že

napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada podle žalobce je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

2. V žalobě namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazoval přitom na ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobce absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Po věcné stránce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě ust. § 12 zákona o azylu jsou podle žalobce zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a svědčí o nepochopení tohoto institutu a podmínkách jeho aplikace. Správní orgán posuzuje předmětnou otázku úzce, a proto má žalobce za to, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14, tzv. humanitárního azylu žalobce poukázal na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy v případě návratu do vlasti mu hrozí újma v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu, neboť jednak na Ukrajině probíhá válka, kdy žalobce by byl do této situace zapojen nejprve jako civilista a následně pravděpodobně i jako přímý účastník. Podle žalobce je třeba odmítnout konstatování správního orgánu, který odmítá, že by na území Ukrajiny probíhal mezinárodní ozbrojený konflikt. Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 podle žalobce opět svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Žalobce odkázal názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozhodnutí č.j. 2 Azs 71/2006-82. Uvedl, že by se v případě návratu do vlasti dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen se do ní zapojit, což vzhledem ke svému přesvědčení odmítá. Podle žalobce se pak správní orgán zabývá skutečnostmi, které neuváděl, má za to, že není důvodu uvádět, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní řízení. Takových skutečností se žalobce v průběhu řízení nedovolával. Naproti tomu žalobce poukazoval na to, že je mu vyhrožováno v případě návratu smrtí. Navíc je odkazován na pomoc ze strany státních orgánů, ačkoliv s ohledem na bující korupci nelze na tuto pomoc státních orgánů spoléhat. Podle žalobce jsou závěry správního orgánu zcela nelogické a neodůvodněné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, tak ani podle § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný pro další přezkum odkázal na obsah správního spisu, zejména na

žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na své rozhodnutí. Trval na správnosti tohoto rozhodnutí, neboť dle jeho názoru byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech, správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, přičemž si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Pro účely žalobního řízení odkázal na vydané správní rozhodnutí. Dále se pak žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám a uzavřel s tím, že má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených dokladů. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 12. 4. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 6. 2016; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 6. 2016; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 6. 2016; Informace cizineckého informačního systému (CIS), Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině-aktualizace č. 3 ze září 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. ledna 2016, Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015 č.j. 115045/2015-LPTP; Informace MZV ČR ze dne 3. června 2016 č.j. 103518/2016-LPTP a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016 č.j. OAM-545/ZA-ZA11-ZA16-2016.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 11. 6. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 6. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kde uvedl, že se narodil v Černovické oblasti, Putylský rajon, v obci Putyl na Ukrajině v tehdejší Sovětské svazu. Je ukrajinské národnosti, hovoří ukrajinsky, rusky, trochu česky. Vyznává pravoslavné křesťanství, je svobodný a bezdětný. Nikdy nebyl politicky aktivní a nebyl členem politické strany ani organizace. Posledním místem bydliště byla obec P. v Putylském rajonu, Černovické oblasti. Do České republiky naposledy přicestoval 11. nebo 12. 11. 2015 autobusem přes Polsko. V té době měl povolený pobyt na území České republiky. V České republice pobývá již od května 2007, kdy přicestoval na turistické vízum a pak měl pracovní vízum. Jeho zdravotní stav je dobrý, od dětství má problémy se sluchem, musí používat naslouchátko. Chce zůstat v České republice, má zde přítelkyni, bydlí společně, jsou spolu 5 let. Je to Ukrajinka. Na Ukrajinu se vrátit nechce, domů mu tam přicházejí povolávací rozkazy, už přišly čtyři. Podle sdělovacích prostředků je klid, ale to není pravda. Na Ukrajině není práce, celkově je tam nepořádek a chaos. Jiné důvody nemá. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden dne

15. 6. 2016 a žalobce mimo jiné uvedl, že po celý svůj život žil ve vesnici P. v Černovické oblasti. Pouze v roce 2005 nebo 2006 jel pracovně na tři měsíce do Moskvy. Po návratu z Moskvy jel asi na 3 nebo 4 měsíce pracovně do Tjumenské oblasti do Ruska a po návratu z Ruska odjel do České republiky. Před odjezdem bydlel v domě rodičů společně s bratrem, sestrou a otcem. Matka zemřela v roce 1994. V současné době žije jeho bratr v České republice, sestra s manželem ve vesnici P. a otec tamtéž. Na Ukrajině nikdy nepracoval, nebyla tam práce. Profesi je řidič a svářeč. Do České republiky v roce 2007 přijel za prací. Pracoval zde jako svářeč, také jako zedník, nikdy neměl stálé zaměstnání. Pracoval příležitostně, brigádně přes různé prostředníky. Po příjezdu žil v Praze, za prací jezdil do Chomutova, České Lípy, Ústí nad Labem, Teplic, Hradce Králové. V létě 2015 byl také pracovně v Německu, kde pracoval pro českou firmu. Měl biometrický doklad, pobyt na základě živnostenského listu. Dne 23. 11. 2015 mu pobyt končil. Obrátil se proto na prostředníka, který mu slíbil, že mu doklady ukončí. Zaplatil mu, nicméně v březnu 2015 mu sdělil, že mu zamítl žádost o pobyt, protože si nevyzvedl dopis. Žalobce v té době se na hlášeném místě nezdržoval. V listopadu 2015 byl doma a otec mu řekl, že ho chtějí odvést do války. První předvolání došlo v únoru 2015, další v květnu. Rychle se vrátil do České republiky. Když nepůjde do války, hrozí mu trest odnětí svobody na 5 let. Základní vojenskou službu žalobce nevykonal ze zdravotních důvodů, kvůli sluchu. Je přesvědčen o tom, že by ho odvedli a musel by jít bojovat. Nikoho nic nezajímá, odvádějí všechny. Žalobce nechce, aby ho někdo zabil, je mnoho mrtvých. Kdyby byla Ukrajina normální země, tak možná, ale Ukrajina podle žalobce není normální země, nic tam není, nic mu nedala. Na Ukrajině je bordel, nic nefunguje, podle žalobce tam nikdy nebude dobře. Od ukončení školy tam nesehnal práci a každý rok je ta situace horší a horší. Jsou tam velmi malé, nízké mzdy, za které není možné žít. Přítelkyně žalobce se jmenuje V. K. (nebo K.), narozena v srpnu 1984, přesné datum žalobce nezná. Na území České republiky má povolení k trvalému pobytu, žije na adrese P. Znájí se 5 let a stejnou dobu spolu žijí. Přítelkyně pochází z Luhanské oblasti, v České republice žije 9 nebo 10 let, pracuje v hotelu. Byt mají pronajatý a žije s nimi ještě kamarád. Jde o jednopokojový byt s kuchyní. Na uvedené adrese s přítelkyní žalobce žije 2 roky, ale záleží na práci, když je mimo, tak samozřejmě tam nebydlí. Přítelkyně žila na Černém Mostě i na jiné adrese, žalobce podle práce a ona za ním jezdila na návštěvu, nebo žalobce jezdil za ní. Žalobce bydlel podle práce, měl ubytování na stavbách. Přítelkyně kdyby nic jiného nezbyvalo, tak by v České republice zůstala i bez žalobce. Na Ukrajinu se vrátit nechce. Žalobce se státními orgány problémy neměl, v případě návratu do vlasti se pak žalobce obává, že buď půjde do vězení, nebo do války. Podle žalobce polovina mužů z Černovické oblasti bojuje na východě, další polovina buď odjela, nebo se schovává po lesích. Normálně tam žijí jen starší lidé a ženy.
8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Podle ust. § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. K tomuto ustanovení pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl

k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl relevantním způsobem pronásledován. Žalobce dle svých slov nemá žádné politické přesvědčení a nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že na Ukrajině jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl žádnou skutečnost, která by vedla k závěru, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoli jednání podřaditelnému pojmu pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Naopak sám žalobce výslovně prohlásil, že na Ukrajině neměl žádné problémy a j jeho výpovědi ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti. Soud se pak se zjištěními, které učinil správní orgán, ztotožňuje, a má za to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.

11. Podle ust. § 12 zákona písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Zde je třeba konstatovat, že žalobce nikdy neměl žádné problémy se státními orgány své vlasti. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, obavy z povolání do ukrajinské armády a nasazení do oblasti bojů.
13. Žalovaný se pak na str. 4 až 6 svého rozhodnutí řádně vypořádal s obavami žalobce z povolání k výkonu vojenské služby, z nasazení do bojových oblastí, případného potrestání za vyhýbání se nástupu do armády. Závěrem pak konstatoval, že neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle žalovaného pak ani žalobcem tvrzené ekonomické potíže nelze považovat za relevantní důvody ve smyslu zákona o azylu.
14. Co se týče důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce podle závěru soudu neuvedl ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měl být ve své vlasti pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naplnění žádného z důvodů dle § 12 písm. b) cit. zákona žalobce ostatně ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení netvrdil.
15. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
16. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
17. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, přičemž to

netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.

18. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
20. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.r.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.r.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce je dospělou a plně svéprávnou osobou a jeho zdravotní stav i přes problémy se sluchem je dle jeho vlastních prohlášení dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči; ani případnou existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.
21. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění v rozhodném období bylo stanoveno:
„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v

situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

22. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Dle názoru soudu se správní orgán na str. 7 až 8 svého rozhodnutí řádně zabýval tím, zda jsou na straně žalobce dány důvodné obavy o tom, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě vrácení do státu, jehož státní občanství má. Správní orgán, a soud s ním souhlasí, dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
23. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě citovaných informačních zdrojů i skutečností obecně známých, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, je správní orgán nucen konstatovat, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z těchto informací totiž zcela jasně vyplývá, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Jak bylo výše uvedeno, žadatel pochází z Černovické oblasti z obce P. Tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká, jak potvrzuje také výše citovaná zpráva UNHCR, tato oblast se nachází v západní části Ukrajiny a je pod kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády.“* Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a rovněž dospěl k závěru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
24. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
25. Pro úplnost pak Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 2 Azs 293/2017-26, kde se Nejvyšší správní soud zabýval jednak obecně situací na Ukrajině: *„Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33). Ojedinelé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou. V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, nebo též v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č.*

- j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud rovněž zaujal názor, že „samotné odmítání (výkonu vojenské služby) odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Ustáleně rovněž judikuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Namítá-li stěžovatel, že případný výkon vojenské služby s možným zapojením do bojových akcí by byl v rozporu s jeho náboženským vyznáním, odkazuje Nejvyšší správní soud opět na svou dřívější rozhodovací činnost, v níž upozornil na možnost institutu alternativní vojenské služby v ukrajinské armádě, která riziko bezprostřední účasti vojáka na bojových akcích minimalizuje (srov. usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34).“ Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplývaly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti.“
26. Městský soud v Praze pak rovněž odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 290/2017-23, kde Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině a kde se rovněž také vyjadřuje k otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby.
27. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá.
28. Podle § 14b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d)

zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle odst. 3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle odst. 4 v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

29. Soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
30. Pokud pak žalobce namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, soud k této námitce konstatuje, že podle § 68 odst. 1 správního řádu „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu

může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ.

31. Soud v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Nelze se ztotožnit s žalobcem, jenž namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, že by ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoroval nebo dokonce uváděl zavádějící informace. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo dle názoru soudu vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§3 správního řádu). Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze některou z forem mezinárodní ochrany udělit (§68 odst. 3 správního řádu).
32. Městský soud v Praze vzhledem k uvedenému neshledal žádnou z námitek uvedených v žalobě důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně